

Bries

ANKE VERSLYPE / 4HOOG, HA CONCERTS & JAZZLAB

Het spanningsveld tussen ‘ik’ en ‘ons’

Jan-Jakob Delanoye
Gezien op 19 februari 2026
Handelsbeurs, Gent

Drumster Anke Verslype, die zich met haar ensemble aki de voorbije jaren profileerde als een van de meest authentieke en eigenzinnige stemmen binnen de Belgische jazz, blijft met ‘Bries’ (3+) ver uit de buurt van clichématig peutertheater. Bijgevolg geen minutenlange slapstick en geen groots expressief register. Wel integendeel. Met een zalvende combinatie van percussie, toetsen en fluiten creëert ze een meditatief universum dat de allerkleinsten niet exciteert, maar veeleer tot kalmte maant. In tijden van audiovisuele overprikkeling een huzarenstukje.

23 FEBRUARI 2026

Veel heeft regisseur Simon D'huyvetter niet nodig om een publiek van driejarigen binnen te loodsen in een behoorlijk abstracte theatrale werkelijkheid. Primair zijn het de musici die zich aan de kinderen presenteren. Zij ontwarren een kluwen van touwen, tot choreografe Carli Gellings daaronder wakker wordt. Meteen is de toon gezet voor een filosofisch procedé dat zich doorheen de voorstelling een aantal keer herhaalt: niet het individu, wel het collectief vormt de motor van de opvoering.

Zowel kinderen als volwassenen ervaren ‘Bries’ als een ritueel dat organisch groeit uit het samenzijn.

Muzikanten onder elkaar, makers onderling en ten slotte danser met publiek: contact vormt een wezenlijk onderdeel van het maakproces. Zowel kinderen als volwassenen ervaren ‘Bries’ als een ritueel dat organisch groeit uit het samenzijn. Tegelijk ontsnapt een element aan de menselijke maakbaarheid.

Metaforisch is de natuur als oerkracht immers aanwezig – de onaanraakbare bries die tover over de bühne strooit. Daarrond vormen de elementen een ongrijpbare aanwezigheid, in de hoedanigheid van onbenoembare impulsen die het ritme der dingen bepalen.

In grote lijnen demonstreert 'Bries' het immanente spanningsveld tussen 'ik' en 'ons'. Zo mondt de verbeeldingskracht waarmee Carli Gellings voor zichzelf een obstakelparcours opzet uit in een groepsmoment. Eenmaal het roterend object waaraan Gellings haar touwenparcours heeft opgehangen tot stilstand komt, is een gezamenlijke inspanning onontbeerlijk. Samen met de makers mogen de kinderen het platform opnieuw in beweging blazen. Dit markeert het moment waarop de peuters in interactie mogen gaan met de performers. Veiligheid vormt hierin voor Gellings en co een kernwoord. Het zijn de minst schuwe peuters waarmee men dialoog zoekt, waarna ook de meer afwachtende karakters kunnen participeren, door samen in de schemering te gaan liggen of door een uit elkaar gehaald klokkenspel aan te raken.

Open narratief

Het open narratief, waarin geen klassieke probleemstelling via een catharsis spreekwoordelijk wordt opgelost, geeft zuurstof aan de muziek, die qua soortelijk gewicht niet moet onderdoen voor het visuele register. Zoals gezegd is de handeling veeleer een intuïtieve, verwonderde opeenvolging van bij elkaar gebricoleerde sequensen, waarvoor het auditieve luik de bindstof vormt. Teder borstelend vertrekt Anke Verslype vanuit de stilte. Via de *synths* van Wout Gooris opent zich een alternatieve realiteit, spelenderwijs en met vreemdsoortige timbres doordesemd van een kosmische allure. Fluitiste Nathalie Van Meirvenne nestelt zich als derde lid in dit klankbad, waarbij haar adem en de kleppen van haar dwars- en basfluit haar expressief palet vervolledigen.

Aandacht en verstrooiing wisselen elkaar niet alleen af, maar hebben elkaar simpelweg nodig.

'Bries' beschrijft geen lange spanningsboog; maar vertoont eerder deining, en blijft op die manier structureel erg dicht bij de inhoudelijke insteek van het stuk, namelijk de wisselwerking tussen individu(en) tegen de achtergrond van een overstijgende kracht. Die organische werkwijze werkt voor de peuters uitstekend, en wel omdat het artistiek procedé samenvalt met hun cognitieve verhouding tot de wereld om hen heen: aandacht en verstrooiing wisselen elkaar niet alleen af, maar hebben elkaar simpelweg nodig.

Geëxciteerd zullen peuters 'Bries' niet verlaten, en dat was precies Verslypes bedoeling. Is de voorstelling daardoor te vrijblijvend, te losmazig, te veel continuüm en te weinig dramaturgie? Niet voor wie aandachtig naar de muziek luistert, want daarin manifesteert zich een andere dimensie dan diegene die de bewust eenvoudig gehouden beeldtaal aanschouwelijk maakt. Wat kinderen niet te zien krijgen, kunnen ze allicht horen: dat de wereld uit meer bestaat dan alleen maar tastbare fenomenen…